

**Беседа Епископа Артемија у недељу 14. по Духовдану 2019.
године у Манастиру Светих српских просветитеља у Колумбусу
(САД)**

У име Оца и Сина и Светога Духа!

Ево, браћо и сестре, пролазе дан за даном и приближило се време да се вратимо сваки на своје одредиште, своје место, што значи да се и ја уз помоћ Божију вратим у нашу мајку Србију, јер и тамо имамо велике послове, велике обавезе. Било нам је пријатно са вама провести ових неколико дана и надам се, уз помоћ Божију, да наш долазак овде и сусрет са вама није био узалудан. Да смо се утешили једни са другима, да смо укрепили своју веру и наду у Господа и да се спремамо да тако наставимо и убудуће. Како можемо наставити то? Само идући за Господом Христом, слушајући Његове свете заповести и вршећи Његову Божанску вољу. И онда ћемо бити међу онима који су изабрани. Јер данашње Свето Јеванђеље нам говори једну дивну и чудесну причу о свадби царевог сина, где цар шаље слуге и позива званице на свадбу, али они се не одазваше, ни први ни други пут, него један оде у поље своје, други трговини својој, трећи осталим земљским бригама и нико од тих званица не дође на свадбу. Каква увреда за цара, какав презир царевог позива и какав страشان грех тих званица који се не удостојише, иако су били позвани да учествују на тој великој свечаности! Та јеванђелска прича, браћо и сестре, има дубоки смисао. Цар који прави свадбу сину своме јесте сам Господ наш – Бог Отац, који припрема Царство Своје за Своје званице, за све људе, јер пославши Сина Свога на земљу да постане

човек, да живи са људима, Он је све време позивао и призивао људе да се одазову на тај позив царев, тај Божији позив – да крену за њим и да се нађу на тој небеској гозби и свадби. Али како тада, тако и данас; и тада је био мали број оних који су Господа пратили: то су били дванаест Апостола. Било је другог народа који су га пратили, слушајући Његове проповеди, гледајући Његова чудесна дела, али који се нису одазвали, него су му једнога дана клицали после Васкрсења праведнога Лазара из гроба: „Осана који иде у име Господње“, али после само три дана су исти људи викали пред Пилатом и судом: „Распни га, распни.“ Значи нису били достојни тога позива. И домаћин, каже Свето Јеванђеље, посла слуге на путеве, на раскршћа, на улице и кога год нађу тамо да позову, да му се гостионица испуни гостима и слуге то учинише. А од оних званица које је Господ са чашћу позивао нико се не одазва. И када цар дође да види госте своје виде међу њим једнога који није био пристојно обучен. Није био у свадбеном руху. Јер тада је био обичај да се они који долазе да облаче у посебно одело, или им царске слуге деле ту одећу при уласку у царски двор. Углавном, овај беше сиромаш без свадбенога руха. И цар га упита: „Пријатељу“, назива га пријатељем, „како си дошао овде без свадбеног руха?“ А он оћута. Није имао шта да каже у своју одбрану. Нити каже закаснио сам или нисам имао шта да обучем, никакав одговор није имао да да, што значи да признаје своју кривицу, да није испоштовао ту част коју му је цар указао, позвавши га на свадбу. И онда цар нареди слугама: „Узмите овога и баците у таму најкрајњу, где ће бити плач и шкргут зуба.“ Каква чудесна тајна правде Божије. Он царство Своје спрема за све људе и позива све људе и Сина својега даје за спасење свих људи, свих раса и племена што их држи црна земља. Али на крају каже: „Многи су звани, али је мало изабраних“, тј. сви су звани, а мало је оних

који се одазивају, јер изабрани су они који су се одазвали на царев позив, они су изабрани и они су се удостојили те части да буду у дворима царским, на његовој гозби. Цар припрема нас људе за своје госте кроз Цркву Своју коју је створио и оставио иза себе на земљи, да се кроз њу и у њој спасавамо, да чистимо себе од грехова и страсти својих, да се облачимо у врлине хришћанске, у молитву, у пост, у љубав, у смирење, у трпљење, јер то је то свадбено рухо у коме ће нас Цар препознати да смо његове званице. И тако, браћо и сестре, да се трудимо у нашем животу, да не останемо са онима који не хтедоше доћи, него да будемо међу онима који се одазивају, јер Бог је нас позвао, посебно православне хришћане, посебно оне из реда православних хришћана, јер нису сви који се називају хришћанима, чак и православнима, достојни да седну за царску трпезу, зато што њихова вера, њихово име православни хришћани, не одговара његовим делима. Јер уста говоре једно, у срцу је друго, а на делу је нешто треће. Морамо бити пажљиви да будемо достојни царскога позива и части коју нам је цар указао, да се и ми тамо нађемо где се налазе наши дивни Светитељи и просветитељи српски и многи Свети из свих народа и племена – да се и ми нађемо са њима на тој царској гозби у Царству Небескоме и да тамо са свима њима и ми славимо Оца и Сина и Светога Духа, Тројицу Једносушну и Нераздељиву кроза све векове и сву вечност. Амин.

Нека вас Господ штити и чува и Света Богородица, чије смо рођење јуче прославили и да нам свима буду на помоћи, да остваримо оно што треба да будемо. Амин, Боже дај.

